

DIEVS KĀ PESTĪTĀJS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 1:18, 1. Moz. 3:15, Rom. 16:20, 1. Pēt. 1:19, Marka 10:32-45, Mat. 27:46.

ATMIŅAS PANTS:

„Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!” Atkl. 5:12.

GALVENĀ DOMA:

Trīsvienīgais Dievs ir ne tikai mūsu Radītājs, bet arī mūsu Pestītājs.

Ar Dievu Radītāju cieši saistīta ir Viņa kā Pestītāja loma. Grēks ir tik slikts, tik nāvējošs, tik naidīgs radītajai pasaulei, ka tikai pats Radītājs var atrisināt šo problēmu. Un Viņš tā arī darīja – Jēzus Kristus personā.

„Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi.” (Ef. 2:13) Ne jau ar darbiem, ne jau ar ko tādu, ko mēs jebkad varētu paveikt, bet caur Viņa žēlastību, kas atklājusies pie krusta, mēs kā grēcinieki varam būt Kunga atpirkti un „kļuvuši tuvi” Viņam. Kristus panesa Dieva dusmas, ko mums nevienam ideālajā variantā nekad nevajadzētu panest. Tas ir glābšanas plāns īsumā.

Draudzei Korintā Pāvils teica: „Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.” Krusts šķiet tīrākā muļķība, jo cilvēka domāšanai tas ir pārāk liels absurds: Dievs – bezgalīgais, svētais Radītājs – kļūst par upuri kroplu dvēseļu dēļ; Viņš pat uzņemas grēku sodu par Viņa atklātajiem ienaidniekiem, lai tiem ar šo sodu nebūtu jāsaskaras! To ir grūti aptvert, vai ne? Grēku izpirkšana ir tik dziļa, tik smaga, tik pamatīga, ka mēs spējam tvert tikai tik, cik spējam. Tālāk domāšana apstājas, un viss, ko mēs varam darīt, ir – pielūgt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bibeles studijām 21. janvārī!

PIE KRUSTA

„Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki.” (Rom. 5:8). Ko šis pants mums atklāj? _____

Pie krusta vispazemojošākajā, visneaptveramākajā veidā Dievs uzvar un dara kaunu ienaidniekam. Mīlestība, taisnība un līdzjūtība saplūst vienā vienīgā dinamiskā rīcībā. Dievs piedod grēciniekiem, pats samaksājot grēka cenu un savās ciešanās izciešot sodu par šiem grēkiem. Golgātā Dievs atklāj, cik ārkārtīgi dārga ir piedošana.

Kristus nemira, lai Dieva sirdī radītu mīlestību pret mums. Nē, Jēzus apgalvo, ka Tēva mīlestība ir grēka izpirkšanas avots, nevis sekas (Jāņa 3:16, 17). Dievs nemil mūs tāpēc, ka Kristus par mums ir nomiris. Kristus nomira par mums tāpēc, ka Dievs mūs mil. Kristus salīdzināšanas darbs netika veikts, lai pārliecinātu Tēvu milēt tos, ko Viņš citādi būtu ienīdis. Kristus nāve neizsauca iepriekš neeksistējošu mīlestību. Drīzāk tā bija Dieva mūžīgās mīlestības atklāsmē. Jēzum nekad nav bijis jāpārliecina Tēvs, lai Viņš mūs milētu. Ievēro, kā Viņš šo patiesību izsaka Jāņa 3:16, 17; 16:26, 27.

Tas, ka mēs esam zaudējuši daudz no Dieva atziņas, ir īsta traģēdija. Mums neliekas, ka būtu daudz ko nožēlot, jo mēs ne vienmēr esam pārliecināti par to, cik ļoti Dievu ir aizvainojuši mūsu grēki. Mēs esam kļuvuši akli pret to, cik grēks patiesībā ir slikts. Mūsdienu reliģiozā sentimentalitāte mazina pretīgumu pret grēku, cik vien iespējams. Varbūt tāpēc, ka grēks mūs vairs nesadusmo, mums ir grūtāk arī aptvert, ka grēks izsauc svētā Dieva dusmas.

Pāvils nebaidās runāt par Dieva dusmām. Kā viņš to izsaka Rom. 1:18? _____

Šis spēcīgais apgalvojums iedod toni ilgstošai, universālai grēka ietekmes likvidēšanai, ko Pāvils siki apraksta divās nākamajās nodaļās (tajā skaitā Rom. 3:20).

Pārsteidzošs evaņģēlija aspekts ir fakts, ka Dievs ir gan uzvarētājs pār grēku, gan tā upuris. Šis dubultās lomas rezultātā mūsu svētais Dievs var turēt savu derību ar grēcīgajiem derības pārkāpējiem. Dieva mīlestība nevada mūs pie laipnas iecietības pret grēku un ļaunumu, bet gan pie triumfējošas uzvaras pār to. Tieši tāpēc, ka Dievs ir mīlestība, Viņš stājas pretī grēkam un ļaunumam, jo šis realitātes sabojā un iznīcina Viņa mīļotos bērņus. Nāve, ko Dievs izcieta pie krusta, ir maksa, ko Viņa mīlestība upurēja par grēka nosodišanu, vēl arvien mīlot grēciniekus.

Cik nopietni tu uztver grēku savā dzīvē? Un pēc kādiem kritērijiem tu to nosaki?

EVANĢĒLIJS VECAJĀ DERĪBĀ

Kad tika dots pirmais glābšanas apsolījums un ko tas nozīmē? 1. Moz. 3:15. _____

Šeit valoda ir pārsteidzoša. Ādams un Ieva bija grēkojuši. Par lielo cīņu viņiem tagad paziņo bargos vārdos – starp pretējām pusēm valdīs ienaidis. Tas ir dārgs apsolījums cilvēku sirdīm, kas tagad ir grēka saistītas. Mēs saņemam apliecinājumu arī par to, ka šis lielais konflikts nebūs mūžīgs, jo kādu dienu ienaidnieka galva tiks satriekta. Šajos pantos ir ne tikai pirmo reizi atklāta lielā cīņa, bet mēs arī uzzinām, kā tā beigsies.

Pāvils guva iedrošinājumu no 1. Moz. 3:15. Kā viņš to izsaka Rom. 16:20? Ko viņš šeit uzsver? _____

---

1. Moz. 22:1-19 Mozus apraksta pārsteidzoši grafisku grēka salīdzināšanas ainu. Ko mēs no šī stāstījuma varam mācīties par Kristus izpiršanas darbu nākotnē? _____

Ievēro daudzreiz pieminēto frāzi „tēvs un dēls” un kā viņi iet kopā uz kalnu upurēt. Dēls nes malku, bet tēvs – upurēšanai vajadzīgos priekšmetus (uguni un nazi). Īzāks, būdams jaunāks par savu tēvu, būtu varējis pieveikt Ābrahāmu uz upurēšanas kalna. Bet tā vietā mēs redzam divus brīnumus: tēvs atdod savu dēlu, un dēls atdod dzīvību.

Kāds spēcīgs Kristus upura nāves ainojums! Taču, lai arī cik spēcīga un aizkustinoša ir šī aina, tā ir tikai neliels ieskats notikumā pēc daudziem gadsimtiem, kad kāds cits Tēvs upurēs savu Dēlu. Bet šoreiz nebūs dzīvnieka, kas mirtu Dēla vietā. Uz altāra mirs pats Dēls.

Uz Morijas kalna pasaulei tika parādīts ļoti spēcīgs glābšanas plāna attēls (bet tas bija tikai attēls!), kā arī tas, ko maksāja kritušās cilvēces izglābšana no grēka drupām.

GLĀBŠANA JESAJAS GRĀMATĀ

Jēzus uz labi pazīstamā Emavas ceļa abiem cerību zaudējušajiem mācekļiem stāstīja par glābšanas plānu no „Mozus un visiem praviešiem” (Lūk. 24:27). Kādus materiālus no praviešu rakstiem Jēzus būtu varējis iekļaut savā runā? _____

S tarp praviešiem, ko Jēzus minēja, droši vien bija arī Jesaja.

Izlasi Jes. 53. nodaļu par „Kalpu, kas piedzīvo ciešanas”. Apraksti šeit iekļautās detaļas, kas tev var palīdzēt labāk saprast brīnišķīgo Kristus salīdzināšanas darbu. _____

Lai gan šajā nodaļā ir uzrakstīts daudz, viena doma ir skaidrāka par pārējām, un tā ir Kalpa aizvietojošā loma. Ievēro, ka Viņš visu laiku maksā par citu grēkiem. Šī tēma parādās atkal un atkal, un tā māca, ka glābšanas sirds ir Jēzus nāve mūsu labā. Kā grēcinieki, kas pārkāpuši Dieva likumu, mēs neko nevaram darīt, lai padarītu sevi taisnus Dieva priekšā. Nevienš no mūsu labajiem darbiem nevar uzcelt tiltu pāri bezdībenim starp mums un Dievu. Vienīgā iespēja izglābt mūs bija tad, ja Jēzus samaksā sodu mūsu vietā un tad piedāvā mums savu pilnīgo taisnību, ko mēs pieprasām ticībā.

Ja darbi varētu mūs padarīt taisnus Dieva priekšā, tad Jēzum nebūtu par mums jāmirst. Faktam, ka nekas mazāks par Viņa nāvi nevarēja izpirkt grēku, vajadzētu būt pietiekamam pierādījumam, ka glābšanu mēs nevaram nopelnīt. Tā ir tikai un vienīgi žēlastības dāvana.

Izlasi 1. Pēt. 1:19, 2:21-25. Kā Pēteris iedvesmojas no Jes. 53. nodaļas, paskaidrojot Kristus salīdzinošo nāvi mūsu labā? _____

Iespējams, ka Jesajas 53. nodaļa ir visskaidrākais teoloģiskais krusta izskaidrojums, kas nepārprotami parāda, ka, lai arī ko krusts aino, tas pirmām kārtām aino Kristus nāvi mūsu labā, izciešot sodu, ko esam pelnījuši mēs.

Izmantojot Jes. 53. nodaļu, pārdomā Kristus dzīves noslēdzošās ainas. Darot to, paturi prātā, ka šeit attēlotā persona ir mūsu Dievs, Radītājs, daļa no trīsvienīgā Dieva. Vai mūsu prāts spēj uztvert šo pārsteidzošo patiesību? _____

KRUSTS UN EVANĢĒLIJS

Neskatoties uz pārsteidzošo Kristus iemiesošanās brīnumu, uz Viņa pamatīgo mācību un brīnumiem, ko Viņš paveica, tas viss tomēr nav galvenais Kristus dzīvē. Viņa prātā valdošā doma ir dzīvības atdošana. Lai arī cik neparasta bija Viņa piedzimšana un kalpošana, Kristus dzīves lielā misija tomēr bija Viņa nāve.

Visos četros evaņģēlijos mēs atrodam mēģinājumu sagatavot Viņa mācekļus gaidošajai nāvei. Tomēr viņu nodošanās Jēzum kopā ar cerību uz politisku Mesiju neļāva viņiem līdz galam saprast, ko Jēzus tiem teica.

Izlasi Marka 10:32-45. Kā Jēzus apraksta savas ciešanas (33., 34. p.)? Kas bija nepareizs Jēkaba un Jāņa lūgumā (35. – 37. p.)? Kā Jēzus uz to reaģēja (42. – 45. p.)? _____

Vakarā pirms savas nāves Jēzus kopā ar mācekļiem svinēja Pasā svētkus. Tad Viņš pamācīja, ka šis notikums ir jāatzīmē tikmēr, kamēr Viņš atkal atgriezīsies. Šis Svētā Vakarēdiena iestādījums, ko izveidoja pats Kungs – un vienīgais piemiņas pasākums, ko Viņš personīgi apstiprināja, – nav Viņa iemiesošanās, ne Viņa sludināšanas, bet tikai un vienīgi Viņa nāves piemiņai. Kristus pats vairāk par visu citu vēlējās, lai tiek pieminēta Viņa nāve.

Visos četros evaņģēlijos par Mesijas dzīvi galvenais uzsvars ir par un ap nežēlīgo krustā sišanu. Neticamais iemiesošanās brīnums minēts tikai Mateja un Lūkas evaņģēlijā. Tikai divas nodaļas katrā no šiem evaņģēļiem ziņo par Kristus ieņemšanu un dzimšanu. Marks un Jānis izlaiž jebkādus komentārus par Kristus dzimšanu vispār un sāk savus evaņģēlijus ar Jēzu kā pieaugušu cilvēku.

Tomēr visu četru evaņģēliju autori apraksta Kristus dzīves pēdējo nedēļu un, protams, Viņa nāvi. Ieskaties tajos un ievēro uzsvaru uz tikai dažām dienām Kristus dzīvē! Pēdējā Jēzus dzīves nedēļa, kas beidzās ar Viņa nāvi, aizņem no vienas trešdaļas līdz pat pusei no visiem evaņģēlijos aprakstītajiem notikumiem. Ikviens lasītājs ir „spiests” pievērst uzmanību lielajam Dieva pestīšanas darbam.

Ieskaties savā dzīvē – savā pagātnē, savās kļūdās, savos grēkos. Ja padomājam godīgi, vai mēs tomēr neuzskatām, ka kaut kā un kaut kad mēs varētu tos atlīdzināt? Kāpēc tad Jēzus nāvei vajadzētu būt galvenajam mūsu dzīvē? Kāda būtu tava cerība bez tās? _____

SAUCIENS PIE KRUSTA

Nekas nav iznīcinošāks par Kristus salīdzināšanas sentimentālu uztveri, kas mūsdienās reizēm ielaužas kristietībā (lai pieskaņotu evaņģēliju mūsdienu domāšanai). Tomēr mums ir pazemīgi jāatzīst, ka ne visu, ko mēs sakām par Viņu, Dievs atzīst par taisnu, īpaši runājot par salīdzināšanu. Mums ir jācenšas izvairīties no kārdinājuma pārvērst Jēzus nāvi pie krusta tikai par „nesavtīgas mīlestības paraugu”. Tas noteikti tā bija, bet, pārdomājot mūsu kā grēcinieku stāvokli, lai mūs izglābtu, bija vajadzīgs kaut kas vairāk par „nesavtīgas mīlestības paraugu”. Tas prasīja mūsu Dievam pašam uz sevi iznest pilnu dievišķo dusmu kausu pret grēku.

Pie krusta Jēzus izsaucās: „Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu mani esi atstājis?” (Mat. 27:46) Kā to saprast? Ko Jēzus teica? Kāpēc un kā šis pārsteidzošais sauciens palīdz mums saprast, ko maksāja mūsu izglābšana no grēka? _____

_____

_____

„Tad godības Kungs mira, samaksādams par kritušo cilvēci. [...] Kā mūsu Vietniekam un Galvotājam Kristum bija uzlikti visi mūsu noziegumi. Viņš tika pieskaitīts pārkāpējiem, lai Viņš mūs varētu atpirkt no bauslības nosodījuma. [...] Pestītājs nespēja redzēt cauri kapa vārtiem. [...] Viņš baidījās, ka Dievam tik pretīgais grēks starp Viņiem var radīt mūžīgu atšķirtību. [...] Apziņa par grēku, kas Tēva dusmām liek nākt pār Viņu kā cilvēka vietnieku, bija tā, kas Jezum dzeramo kausu padarīja tik ļoti rūgtu un salauza Dieva Dēla sirdi.” Elena Vaita „Laikmetu ilgas”, 752., 753. lpp.

Jēzus šo lūgšanu raida „Dievam”, nevis „Tēvam”, kā Viņš to vienmēr bija darījis. Kristus sauciens pie krusta nav paraugdemonstrējumi, kuriem Viņš iet cauri, lai parādītu mums, ka Viņš mūs mīl. Nē, šis ir Dievs, kas nodod sevi nāvē, lai mūsu liktenis nebūtu nāve. Tas ir pats Dievs, kas mirst nāvē, no kuras mēs varam būt pasargāti, nāvē, ko citādi grēks būtu atnesis mums visiem. Trīs evaņģēliji ziņo, ka Jēzus, mirstot pie krusta, sauca skaļā balsī. Šie skaļie saucieni minēti pat Vēstulē ebrejiem: „Savās miesas dienās ar stipru balsi un asarām Viņš ir raidījis daudz karstu lūgšanu pie Tā, kas Viņu varēja izglābt no nāves, un ir ticis atpestīts no bailēm.” (Ebr. 5:7) Jēzus pamestības sauciens ir visskaudrākais sauciens Bībelē. Neviens evaņģēlijā nevar atrast tam līdzīgu, un šis sauciens mums atklāj, ko Kungs bija labprātīgs piedzīvot, lai sagādātu mums glābšanu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Ak, cik neprasmīga un cik nespējīga es esmu izteikt to, kas deg manā sirdī, domājot par Kristus misiju! [...] Es nezinu, kā runāt vai kā ar spalvu aprakstīt lielo salīdzinošā upura jautājumu. Es nezinu, kā atklāt jautājumus dzīvajā spēkā, kā tie ir manā acu priekšā. Es drebu aiz bailēm, ka varētu noniecināt lielo glābšanas plānu ar lētiem vārdiem.” Elena Vaita „Izmeklētas vēstis”, 3. sēj., 115. lpp.

„Jēzus bezgalīgā žēlastība un mīlestība, un mūsu labā pienestais upuris prasa visnopietnāko un svinīgāko apceri. Mums vajadzētu pievērsties mīļā Glābēja un vidutāja raksturam. [...] Apcerot Debesu tematus, pieaugs mūsu ticība un mīlestība un mūsu lūgšanas kļūs Dievam arvien pieņemamākas, jo tās būs arvien vairāk savienotas ar ticību un mīlestību. Tās būs saprātīgas un dedzīgas. Nesatricināma būs mūs uzticēšanās Jēzum un ik dienas gūtajos piedzīvojumos mēs arvien no jauna pārlicināsimies, ka Viņam ir spēks pilnīgi izglābt visus, kas caur Viņu nāk pie Dieva.” Elena Vaita „Ceļš pie Kristus”, 89. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Rakstos Dievs ir ainots gan kā liels grēcinieku Žēlotājs, gan arī kā galēji dusmīgs pret grēku. Daži kristieši cenšas paņemt vienu vai otru ainojumu, lai atklātu Dieva dabu. Kāpēc tas nav vajadzīgs? Kāpēc Dieva mīlestība pret grēciniekiem ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc Viņš ir dusmīgs pret grēku?

2. Dieva mīlestība nav līdzīga vājajai un dažkārt nepastāvīgajai mīlai, ar ko mēs aplaimojam cits citu. Ko Kristus kā Glābēja rīcība māca mums par dievišķo mīlestību?

3. Kā izpratne par Dieva svētumu, kas pretējs mūsu grēcīgumam, palīdz mums labāk saprast, kāpēc mūsu glābšana maksā tik dārgi?

4. Pārdomājiet vairāk Ābrahāma un Īzāka stāstu 1. Moz. 22. nodaļā. Kā tas palīdz mums saprast Kristus upura dabu? Vienlaikus kādā ziņā šis stāsts tikai vāji atklāj notikumu, ko tas simbolizē?

KOPSAVILKUMS:

No pašām pirmajām 1. Mozus grāmatas lappusēm Bībele mums norāda uz Kristus nāvi pie krusta, kur Viņam būs jāmirst grēcinieka nāvē, lai izglābtu mūs no mūžīgas iznīcības, ko nes grēks. Lai gan Bībele izmanto dažādus simbolus un metaforas, lai izskaidrotu Kristus nāvi, visa centrā ir Viņa aizvietojošais upuris, kas uzskatāmi aprakstīts Jesajas 53. nodaļā. Ja mums kādreiz ir bijis vajadzīgs pierādījums, ka darbi nevar mūs glābt, tad to varam atrast paša Dieva nāvē pie krusta. Galu galā, ko gan kritušas būtnes ir spējīgas tam pielikt?